

21. 6. 2026 – Hospodinovo světlo

1. čtení: Lk 16, 8-12

Píseň: EZ692 – Temnou, divnou mlhou bloudím sem a tam

Základ kázání: 2Sam 11, 1-13

Kázání: Milí shromáždění,

dnešní příběh je zlomový. Doted' David jednal až neuvěřitelně mesiášsky. Božsky. Svatě. Znovu a znovu po dlouhá léta a desetiletí *odmítal* jednat podle lidské přirozenosti, zvyků, věr. A Jak dobrý vládce, správce, vůdce, mesiáš, zachránce David byl!

Ale dnešním příběhem začínáme oddíl, v němž se David choval *normálně*. Přirozeně. Jenže Bible *odmítá* lidskou normálnost a normalitu jako hříšnou, zlou, sebedestruktivní. Nemáme „být normální“ podle *jakýchkoli* lidských věr. Máme být *svatí* – „normální“ před Bohem.

A tak David v předchozích příbězích „upevnil svou moc...“ ... a tak se mu stalo to samé, co Saulovi. Propadl víře v sebe. V lidskou moc. Že si jako mocný, bohatý, vládce, vlivný může dělat, co chce. Což v hloubi duše chce takřka každý člověk. Nakonec takoví se *rodíme*. Tak zkřivení hříchem. A jen velmi, velmi málo lidí tento hřích, usiluje opustit.

Tak i David uvěřil, že *najednou* si „mohl dělat, co chtěl.“ A dopadlo to stejně strašlivě, příšerně jako vždy. Tolik zla. Hrůzy. Smrti. Hle, lidská přirozenost. Když jí přestaneme vzdorovat. Když přestaneme s námahou o *vlastní* svatost – tj. oddělenost pro Hospodina. O *normálnost* v *Božích* očích.

Tak samozřejmě příběh začal Davidovým odmítnutím *lidských* tradic. Jakmile totiž věříme, že si můžeme dělat, co chceme, tak se vykašleme *nejprve* na tradice a zvyky lidské. Ačkoli ještě včera a před minutou jsme se jimi oháněli. Tak ani David *netáhl* do boje, když měl. Když sám poslal své armády bojovat. A jak s nimi takřka vždy do boje táhl. Naposledy na konci předchozí kapitoly.

David přece „chytře přišel“ na to, že přece generálové a vojevůdce *nemají* být v bitvách, které si sami vymysleli a začali. Ať tam jdou raději umírat jiní. Jak samozřejmě i dnes! O to hůř, že David rozkázal začít *útočnou* válku. Ale sám do ní nešel.

To se raději promenoval po střeše svého paláce. Vždyť tolik se toho už naválčil, tak si přece *zaslouží* trochu klidu, pohodlí, luxusu, odpočinku, ne?

A protože ve starověkém Israeli neměli plastová okna, rolety ani záclony nebo závěsy, tak viděl krásnou ženu, jak se myje. Bat-šeba však *není* z dění nijak vyviněna – *okenice* měla okna i starověká. Tak proč otevřela okenice – a rozsvítila, vždyť byl večer?

Dvojnásob, když *všichni* věděli, že *muži odešli do války*. Zůstali jen děti a starci a boje-neschopní. A *král David*. A Bat-šeba *věděla*, že bydlí hned vedle královského paláce. Tak moc „na dohled,“ že si doslova koukali do oken. Bat-šeba *velmi dobře věděla*, co dělá. Vždyť na rozdíl od svého *manžela* neměla problém s Davidovým jednáním. Spíš naopak.

I David pak hned ve své první otázce prozrazuje, že *dobře ví*, že to byla Bat-šeba. Že *zná* jejího manžela. *Chetejce* Uriáše. Tedy *neisraelce!* To opět nemohla být náhoda. Nakonec Uriáš měl tak krásnou ženu...

Zřejmě měl tedy i David ve skutečnosti *jiné* důvody, proč nešel do války, kterou přikázal jiným. Také Chetejci Uriášovi. Stejně jako Bat-šeba ve svém večerním mytí u otevřeného okna s rozsvícenými světly hned vedle královského paláce.

Tak je snad zřejmé, proč tak snadno Bat-šeba přišla k Davidovi. *Věděla* totiž, proč tam jde. Co se tam bude dít. Zatímco její manžel bojoval ve válce. Vůbec neváhala. Vůbec se nevzpírala. Vůbec se *nevyhýbala*. Vůbec neodmítala *královu* přízeň. A s ní spojené výhody. Inu, hypergamie.

Ačkoli její manžel udělá v příběhu *pravý opak*. Její manžel *odmítne poslechnout* krále. Dokonce ve válce. Dokonce *opakovaně*. Jen za to pak zaplatil životem – to by jako žena dělala proč? Tak Uriáš zůstal věrný Bohu. I své manželce. Na rozdíl od Bat-šeby. I Davida. Kteří si vybrali raději si trochu užít – a tak zaprodat a zavraždit nevinné, jen aby se „trochu poměli.“ A tak se zaprodali před Bohem. Tak dostali, co chtěli:

David Bat-šebu samozřejmě otěhotněl. Proč by si dával na cokoli pozor, že? Vždyť je králem, až mesiášským politickým vládcem, nejvyšším generálem vojenských sil!

Bat-šebino těhotenství nám také prozrazuje délku celého dění. Žena nezjistí, že je těhotná druhý den ráno. Natožpak tak průkazně, aby o tom informovala svého tajného milence. *Tak dlouho* tedy byl Uriáš z domu. Tak dlouho si David, domněle, „mohl dělat, co chtěl.“ A Bat-šeba s ním.

Jenže David tím přestoupil celou řadu zákonů vlastních i takřka *všech* národů. A hlavně *Boží*. A teď o tom existoval nezpochybnitelný důkaz. Tak se, tradičně, pokusil celou situaci navléct na paroháče Uriáše. Bat-šeba *ani s tím* neměla očividně žádný problém. Nakonec i to je běžná praxe dodnes – navléct těhotenství s milencem na krk podváděnému partnerovi. Nebo manželovi.

Jde o dodnes tak obrovský problém, že např. Německo a Francie *zakázaly* soudem-nepřikázané testy otcovství. Francie pod trestem 15.000 euro. A jedním rokem ve vězení. V Německu by k němu musela nejprve matka dát souhlas. Pokud matka nesouhlasí, muž dostane pokutu 5.000 euro. Za důkaz, že ho manželka podváděla. Léta mu lhala. A navlékla ho do let péče o dítě jejího milence. A někdo se diví, proč muži zejm. v západním, „vypělém“ světě odcházejí od manželství i rodičovství. Když stejný problém měl už Uriáš před třemi tisíciletími. Jen to ještě „neposvědčoval“ a nekryl tzv. „světský“ stát.

Ale Uriáš na nic z toho nedal. Ačkoli ho sám král pozval z války domů. Na hostinu. Ačkoli mu dal „placené volno“ z války. Dokonce „královský dar.“ Uriáš si s tím vším „vytřel zadnici.“ Na rozdíl od Bat-šeby. Ta žádné královské dary ani hostiny ani nemusela dostat. Šla ráda. Sama. Dobrovolně.

Zatímco její manžel, naprostý *pohan*, to vše *odmítl*. Nerad. Odmítl pochvaly a odměny králů, vládců, mocných. Užívat si i tělesné lásky s manželkou. Dokonce *odmítl jít domů*. Ustlal si raději u dveří královského paláce. Do něhož jeho manželka ráda chodila měsíce do královské postele. A všichni to věděli. Kromě Uriáše.

Tak se choval pohan. Kenaanec. Chetejec. Jeden z těch, kteří měli být vyvražděni (Dt 20, 17). Byl svatější „mesiášského“ Davida. I své manželky Bat-šeby. Tak svatý, že spal raději na zemi venku než doma v posteli. Tak svatý, že odmítl královský dar. I krále samotného. Protože vše, co je „normální“ a předkládáno jako „dobré“ dodnes.

Uriáš jednal dokonce tak svatě, že *mesiášský král David* to nedokázal pochopit: „Proč jsi nešel domů?“

A tak stejně svatě Uriáš také odpověděl: Copak jsem nějaký pohan? Copak nevěřím v Hospodina Boha? Copak jsem nevěrný v mále, které jsem dostal zadarmo a bez práv? Copak mám být další statistikou dokazující pravdivost Božích slov, že synové světa („pohané“) jsou k sobě prozíravější než my – „Boží“, „vyvolení“, „svatí?“

(Jak to dokazuješ ty, mesiáši Davide – i má manželka, Bat-šeba?!)

Jak by Kenaanec Uriáš mohl jít domů, když jeho bratři ve zbrani bojují ve válce? Jak by mohl jíst domácí stravu, když jeho bratři ve zbrani jedí vojenské zásoby? Jak by mohl spát se svou ženou, když jeho bratři ve zbrani mohou být kdykoli zabiti? Zatímco bojují ve *tvé* válce, Davide?

Ale s Davidem Uriášova svatost nehnula. Nejspíš si jí ani nevšiml. A do třetice ho dokonce pěkně naštvála. I to přece známe dobře dodnes. Zejména mezi nejbližšími. Jak strašně nás štve, když ten milující druhý se chová tak správně, svatě, věrně, správně, dobře – protože *ne podle našich představ a chtění!* A tak nás usvědčuje z *naší* viny, pýchy, sobectví, lenosti.

Tak David zkusil Uriáše opít. I to známe dodnes: Opilý člověk většinu svých zásad a morálky a postojů opustí. Muži i ženy.

Ale Uriáš *ne*. Uriáš měl Boží svatost a věrnost *tak vrytou pod kůži*, že ani opilost je nepřehlušila. Opět *ani nešel domů*. Jak by mohl, když jeho bratři ve zbrani jsou ve válce? No a co, že je opilý – to je omluva jak, proč, pro co?

Zatímco jeho manželka nemusela být Davidem ani opita. Příklad a svatost jejího manžela jí byly zcela cizí. Takřka jistě ji opakovaně štvály. Vždyť jakmile David zavraždí jejího manžela, tak se k Davidovi nastěhovala. „Aby to nebylo nápadné.“ Její manžel ani opilý ani podplacený ani nešel domů. Aby nebyl nevěrný ani bratrům ve zbrani. Ani Bohu. Ačkoli zřejmě o to naštvanější byl David. I ta Bat-šeba.

Protože Boží svatost nemá nic společného s rodem, etnikem, barvou kůže, pohlavím, věkem ani čímkoli jiným. Spravedlivě před Bohem může žít každý a kdokoli a kdykoli. Není v tom výmluvy ani omluvy (Ř 1, 18-19). A tentokrát je toho *důkazem* naprostý pohan, prokletý a k vyvraždění určený cizinec – Chetejec. Proti mesiášskému, lidskému králi, věřícímu „par excellence.“ I proti své manželce. Vyprávějí právě *věřící židé a křesťané*.

Vždyť jméno Uriáš (hebr. Urijahú) znamená: Mým-světlem/plamenem-[je]-Hospodin. David je jen Dódem, hebr. Miláčkem.

Také proto tento paroháč Uriáš, Hospodinovo světlo a plamen, zůstává i v Ježíšově rodokmenu *dodnes* (Mt 1, 6). Bat-šebino jméno je v něm explicitně *zamlčeno*. Boží svatost totiž zůstává a působí věčně. Všechno lidské naopak velmi rychle pomíjí. Zejména zážitky a pocity a „užívání si.“ Jako vše, co není z Boha. **Amen**

Píseň: EZ632 – Neskládejte v mocných naději